

Udsigterne i det hele og store ere. Det kan jo være meget godt og sandt, at man ikke just i dette Øjeblik nødvendigvis maa have Penge; det vil sige, man gaar ikke fallit, hvis man ikke faar dem, men det gælder i en saa vigtig Sag ganske særligt om at gribe det rette, belejlige Øjeblik. Maaske har det været ubelejligt for den højtærede Finansminister, at Diskontoforhøjelsen har fundet Sted i England; men saa ved jeg ikke, om man maaske har oversiddet den belejlige Tid, da den var der, og den har rimeligvis været der. Maaske har den ærede Minister ikke været fuldt saa hurtig i Vendingen, som det var ønskeligt, at han var. Men om alt dette tør jeg maaske vente at faa noget at høre af den ærede Minister.

Det andet, som vi derefter skulle ind paa, er den fremtidige Balance. Jeg forstaar saa meget vel, at et Ministerium som dette, der, jeg tør maaske sige, koketterer en lille Smule med den Mulighed, at det ikke sidder ret længe paa dets nuværende Pladser, trykker sig lidt ved at komme ind paa dette Spørgsmaal, idet det siger: Hvad kommer det egentlig os ved, der maaske ikke sidder her til Efteraaret, og saa er det ikke os, der skulle sørge for det. Ja, her maa jeg sige: Er dog imidlertid ikke netop dette det første, som et Ministerium bør tage under Overvejelse, naar det kommer til Roret, og naar de finansielle Forhold ere, lad mig sige saa uregelmæssige, som de ere for Øjeblikket, at søge at bringe Orden deri, uden Hensyn til, om Ministeriet kan vente en kortere eller længere Levetid? Jeg synes det. Det forekommer mig, at det var Ministeriets Opgave at antyde, paa hvilken Maade det tænkte sig at kunne tilvejebringe den Balance, Finansministeren selv kalder paa. Er det, fordi man er i Tvivl om, hvor man skal finde Pengene? Ja, det kan være. Jeg skal give den ærede Finansminister et lille Vink og henvise den ærede Minister til en fortrinlig Bog, som er udkommen for ikke lang Tid siden, og som er omdelt til alle Rigsdagens Medlemmer. Det er en Bog, vi i daglig Tale kalde „Betænkning, afgiven af Ædrulighedskommissionen“. I den vil man Side 29 finde den Udtalelse, at „dens overvejende Flertal“ — *overvejende Flertal* — „mener, at en betydelig Forhøjelse af Alkoholskatten utvivlsomt“ — *utvivlsomt* — „vil være et særdeles virksomt Vaaben i Kampen mod Drikfældighed.“ Nu vilde man vistnok vente, at naar en Kommission, som har den Opgave at pege paa Midler

til Drikfældighedens Bekæmpelse, siger: „Her er et særdeles virksomt Middel,“ *et særdeles virksomt Middel*, at den saa ogsaa foreslaar dette Vaaben anvendt. Det gør den ikke, fordi der er saa mange Omstændigheder, saa mange Betæneligheder, og saa mange Ting at tage i Agt derved, f. Eks. dette, at en eller anden Mand kunde falde igennem i sin Valgkreds, hvis han stemte for en Lov i den Retning. Man ved det jo ikke, men saadanne Tilfælde kunde jo hænde. Jeg tror, at det vilde være meget hensigtsmæssigt, naar man en Gang, som man dog maa, kom til en saadan Foranstaltning, at man forelagde et Lovforslag i den omtalte Retning, da at føje den Bestemmelse dertil, at enhver Folketingsmand, — det skulde ikke gælde Landstingets Medlemmer —, som faldt igennem paa Grund af sin Afstemning over Brændevinsbeskatningen, skulde pensioneres af Staten. Det vilde være en overordentlig nyttig Foranstaltning. Ganske vist vilde det koste Staten en Del, men det vilde være for intet at regne imod den overordentlige Fordel, som man vilde have af det, og først og fremmest Samfundet, fordi Drikfældigheden vilde ophøre eller rettere begrænses meget stærkt. Det er, forekommer det mig, en Tanke til Overvejelse, som jeg skænker Ministeriet; jeg er meget gavmild overfor Ministeriet, jeg vil gerne skænke Dem denne Plan, og hvis De skulde finde Lejlighed til at anvende den, skulde det være mig overordentlig kært.

I øvrigt vil jeg sige, at hvad der staar paa Finansloven ud over, hvad jeg har talt om, kender man for en meget stor Del, og det vil blive gjort til Genstand for Overvejelser i Finansudvalget.

Frijs: Jeg har egentlig ikke troet, at denne Finanslov skulde give Anledning til megen Drøftelse, og det er jo ogsaa heldigt, om Forhandlingen ikke strækker sig ud over for lang Tid, hvis vi i Aar skulde slippe udenom at faa en midlertidig Finanslov. Tiden er langt fremrykket, og snart følge jo Helligdagene, mange Dage er der altsaa ikke overladt os. Dette skal imidlertid ikke være en Bebrejdelse imod Folketinget, som ikke har kunnet gøre ved, at Paasken falder paa denne Tid. De have jo tværtimod behandlet Finansloven i Maaned hurtigere, end de pleje at gøre, og dette tager jeg som et godt Omen for, hvad der vil ske i Fremtiden, saaledes at vi maaske kunne paaregne at faa Finansloven herop i hvert Fald ved 1. Marts.

Vi ere den afgaaede Regering, der har